

Arrest

nr. 171 736 van 13 juli 2016
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Macedonische nationaliteit te zijn, op 29 februari 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 25 januari 2016 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt. De bestreden beslissing werd aan verzoekster betekend op 1 februari 2016.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 april 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 mei 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat A. ACER verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché B. BEULS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 2 september 2015 heeft verzoekster informatie ingewonnen bij de dienst vreemdelingenzaken van de stad Turnhout met het oog op het afsluiten van een wettelijke samenwoning met de heer A.E., eveneens afkomstig van Macedonië en in het bezit van een B-kaart, van wie ze op dat ogenblik zes maanden zwanger zou zijn.

Op 9 september 2015 gaf de gemachtigde aan verzoekster het bevel om het grondgebied te verlaten wegens het niet in het bezit zijn van een geldig paspoort met een geldig visum.

Op 21 september 2015 heeft de heer A.E. met toestemming van verzoekster het kind dat nog moet geboren worden, erkend.

Op 9 oktober 2015 diende verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet).

Op 25 januari 2016 verklaarde de gemachtigde deze aanvraag onontvankelijk.

Dit is thans de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 09.10.2015 werd ingediend door:

*M., I. (R.R.: [...])
nationaliteit: Macedonië (Voorm. Joegoslavische Rep.)
geboren te K. op [...]1997
adres: [...]*

Reden(en):

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

De elementen van integratie (betrokkene haalt aan dat zij tal van contacten onderhoudt met Belgen en vreemdelingen met legaal verblijf in België, dat zij werkbereid is en de Nederlandse taal aanleert) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegronde van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Er dient verder opgemerkt te worden dat betrokkene haar integratie niet aantoot.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient betrokkene haar beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.

Betrokkene haalt aan dat een terugkeer een bedreiging zou kunnen zijn voor haar leven en fysieke integriteit. Betrokkene toont dit echter niet aan. Het is aan betrokkene dit aan te tonen. Bijgevolg kan dit element niet aanzien worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene haalt aan dat zij een duurzame relatie heeft met de heer A. E., die legaal in België verblijft. Betrokkene haalt verder aan dat zij zwanger is van deze man en dat zij dus moeder zal zijn van een kind legaal verblijvende in België. Dit vormt evenmin een buitengewone omstandigheid aangezien de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst enkel een eventuele tijdelijke scheiding impliceert, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Betrokkene toont verder niet aan dat haar partner en haar kind haar niet kunnen vergezellen naar Macedonië.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering

van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Betrokkene kan in haar land van herkomst gezinshereniging aanvragen om haar partner te vervoegen. Betrokkene toont bovendien niet aan dat haar partner en haar kind haar niet kunnen vergezellen naar Macedonië. Betrokkenes partner is immers ook afkomstig van Macedonië. Bijgevolg kan betrokkenes partner en kind betrokkene tijdelijk vergezellen naar Macedonië.

Betrokkene haalt verder aan dat zij niemand meer heeft in haar land van herkomst. Dit element kan niet aanzien worden als buitengewone omstandigheid. Het lijkt immers erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot machtiging tot verblijf. Betrokkene toont verder niet aan dat zij niemand meer heeft in haar land van herkomst. Bovendien toont zij ook niet aan dat haar partner en kind haar niet kunnen vergezellen naar haar land van herkomst. Bijgevolg kan dit element niet aanzien worden als buitengewone omstandigheid.

Wat betreft het feit dat een lange scheiding met de moeder het kind psychisch kan beschadigen, dient opgemerkt te worden dat betrokkene geen bevel om het grondgebied krijgt. Verder dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet aantoonbaar dat haar kind haar niet kan vergezellen met haar partner. Gezien betrokkene geen bewijsstukken voorlegt van haar beweringen, kan dit element niet aanzien worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene verwijst naar de artikels 16, 3, 5, 9 en 10 van de rechten van het kind. Betrokkene bewijst echter niet dat er een schending is van deze artikelen. De loutere vermelding van een eventuele schending van deze artikelen volstaat dan ook niet als buitengewone omstandigheid.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving."

2. Onderzoek van het beroep

In haar enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel en van het vertrouwensbeginsel. Verzoekster voert eveneens de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort het EVRM).

Verzoekster licht haar enig middel toe als volgt:

"Geschonden bepalingen en bespreking:

Artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

De artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische motivering dienen te worden opgenomen. Bovendien dient de motivering afdoende te zijn. Zo stipuleert artikel 62 van de Vreemdelingenwet het volgende:

"De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed\..Y

Er moet worden benadrukt dat conform artikelen 2 en 3 Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen in de motivering van de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk de feitelijke en de juridische gronden vermeld moeten worden opdat de betrokken perso(o)n(en) kennis zouden hebben van gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om een (weigerings)beslissing te nemen.

Uit de samenlezing van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen volgt duidelijk dat:

- a) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden;*
- b) In de motivering (opgenomen in de betrokken administratieve beslissingen - in casu de bestreden beslissing d.d.25.1.2016 „) zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen vermeld te worden;*
- c) De motivering afdoende dient te zijn;*

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (R.v.St. n° 82.301 van 20 september 1999; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest nr. 28602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en R.v.V. arrest nr. 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (R.v.St. arrest n° 154.954 van 14 februari 2006; R.v.St. arrest n° 167.411 van 2 februari 2007; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing moet steunen op ALLE GEGEVENS van het betreffende dossier en op ALLE daarin vervatte dienstige stukken (R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4.).

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet stelt het volgende:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. [...]"

In casu is de bestreden beslissing van 25.1.2016 op een niet-afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding {Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3.}. De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen {Cf. R.v.V. arrest n° 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4.}.

Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad toestaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat {Cf. Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en Cf. R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine}.

Verwerende partij stelt volgende vast:

- dat verzoekster blijkbaar wel een partner en kind heeft die in België verblijfsgerechtigd zijn;
- dat verzoekster zich niet dienstig kan beroepen op artikel 8 EVRM
- dat een tijdelijke verwijdering van verzoekster met haar kind geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt
- dat blijkbaar de aangebrachte documenten onvoldoende om verzoekster te regulariseren

In essentie weigert verwerende partij het verblijf van verzoekster om redenen die verzoekster eigenlijk niet duidelijk zijn.

Dat verwerende partij op de hoogte is dat het hier een gezin betreft met Macedonische partners en hun gemeenschappelijk kind. In casu stelt verwerende partij dat de door verzoekster bijgebrachte stukken onvoldoende zijn om het verblijf te verlenen aan verzoekster.

Verzoekster is moeder van een in België verblijfsgerechtigd kind, dat nog geen 4 maanden oud is en fysiek, en emotioneel afhankelijk is van zijn moeder. Het kan toch niet redelijk genoemd worden dat verzoekster, moeder van een minderjarige verblijfsgerechtigde kind zonder verblijf kan rondlopen in België. Minstens heeft verwerende partij een disproportionele beslissing genomen in het dossier van verzoekster wanneer zij stellen er geen buitengewone omstandigheden zijn. Niets is minder waar. Verzoeksters haar centrum van economisch, familiale en affectieve banden liggen meer dan ook in België. Bovendien stel verzoekster vast dat verwerende partij met de grove borstel over zijn dossier heengestapt is niet de nodige zorgvuldigheid en redelijkheid aan de dag legt. Om deze redenen, heeft verwerende partij een kennelijk onredelijke ne kennelijk onzorgvuldige disproportionele beslissing genomen. Het is immers zo dat in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, verwerende partij een discretionaire bevoegdheid heeft om te oordelen wat wel en niet als "gegrond" is, en bij een gebeurlijke aanvraag, verwerende partij een striktere motiveringsplicht heeft en zich niet kan afdoen met

een standaardformulering, die nota bene intern tegenstijdig zijn. In casu diende verwerende partij minstens de aanvraag van verzoekster grondiger te bestuderen en motiveren, niet alleen in feite maar tevens in rechte. Wat dit laatste (lees: motivering in rechte) betreft, laat de bestreden beslissing verzoekster in het donker tasten. Elke discretionaire bevoegdheid heeft steeds de redelijkheid tot grens. In casu is de bestreden beslissing onredelijk en onzorgvuldig genomen, gelet op het gegeven dat verwerende partij nagelaten heeft omstandiger in rechte een afdoende motivering te verschaffen aan verzoekster. Bovendien kan verzoekster de redeneerwijze van verwerende partij niet volgen wanneer deze stelt dat artikel 8 EVRM en de hierboven vermelde artikelen van het IVRK geen toepassing zouden vinden of het inroepen daarvan niet dienstig zou zijn, omdat naar eigen zeggen van verwerende partij zij geen BGV werd genomen lastens verzoekster. Voor meer uitgebreide uitleg, verwijst verzoekster naar haar uiteenzetting in het tweede en derde middel van huidig verzoekschrift. De bestreden beslissing is buitensporig en dient te worden vernietigd. Schending van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM.) Door eenvoudigweg te stellen dat een tijdelijke scheiding van het gezin geen onherstelbare of minstens ernstige schade zich zou meebrengen, is men voorbij gegaan aan de specifieke situatie van de aanwezigheid van een zeer jong kind dat nog volop in de hechtingsfase zit. Het hoger belang van het kind vereist wel degelijk dat het op die jonge leeftijd kan vertoeven in de nabijheid van zijn beide ouders en niet gedwongen wordt om voor een lange tijd onthouden te worden van contact met één van zijn ouders. De inmenging in een gezinsleven dient gerechtvaardigd te zijn en mag geen inbreuk maken op art. 8 EVRM dat het recht op huwelijk- en gezinsleven als een fundamenteel recht bestempelt. Dit recht kan slechts aangetast worden met het oog op bepaalde doeleinden die beperkend zijn opgesomd in het EVRM waarbij moet vastgesteld worden dat geen één van deze doeleinden in onderliggend geval voorhanden is. De inmenging kan dan ook niet verantwoord worden, rekening houdend met de zeer jonge leeftijd van het kind en het hoger belang dat steeds moet in rekening gebracht worden (RVV 29.06.2010 nr. 45.618). De aan verzoekster opgelegde verplichting om zich terug naar Macedonië te begeven om er de nodige documenten te bekomen voor een terugkeer naar België en aldaar een heel aantal maanden te wachten op een beslissing over zijn aanvraag staat duidelijk buiten verhouding tot de inmenging in het recht op gezinsleven. (RVS 11.12.2002 nr. 113.2.526). Nergens uit de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij rekening heeft gehouden met de belangen van het minderjarig kind. De ruime beoordelingsmarge van de verwerende partij houdt niet in dat zij de motiveringsplicht niet dienen na te leven zeker wanneer er sprake is van artikel 12bis Vreemdelingenwet en artikel 8 EVRM. In elke verblijfsbeslissing die mogelijk het recht op gezinsleven (artikel 8 EVRM) schendt, moet de staat het hoger belang van het kind in overweging nemen. Dat volgt uit het arrest Jeunesse tegen Nederland van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM). Dit arrest lijkt verder te gaan dan de Belgische rechtspraak. Alle landen die partij zijn bij het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens moeten nagaan of een beslissing over verblijfsrecht het recht op een gezinsleven (artikel 8 EVRM) al dan niet schendt. Zij moeten een belangenafweging ('fair balance'-toets) maken: dat is een afweging tussen het belang van de staat om immigratie te controleren, en het belang van de vreemdeling om een gezinsleven te hebben op het grondgebied van de staat. In die afweging moet de overheid voldoende gewicht toekennen aan het hoger belang van het kind. Verzoekster zal een korte uiteenzetting geven van de zaak JEUNESSE/NEDERLAND dat door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens werd behandeld.

Feiten

Een Surinaamse echtgenote van een Nederlandse man, met wie ze samen drie Nederlandse kinderen had, had talloze aanvragen ingediend bij de Nederlandse overheid voor een verblijf op basis van lange verblijfsprocedures en op basis van haar bijzondere en individuele omstandigheden. Haar aanvragen werden telkens afgewezen om procedurele redenen: ze moest haar aanvraag indienen bij het Nederlands consulaat in Suriname en niet in Nederland.

EHRM: principes

Het Hof herhaalt zijn vaste rechtspraak dat artikel 8 EVRM geen algemene verplichting inhoudt voor een staat om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan.

Toch kan er soms een positieve verplichting bestaan voor een staat om een toelating tot verblijf te geven om het recht op gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen. Of er al dan niet zo'n positieve verplichting bestaat, hangt enerzijds af van de bijzondere omstandigheden van de betrokken vreemdeling, en anderzijds van het algemeen belang van de staat. Dit is de 'fair balance'-toets. Bij de belangenafweging moet de staat onder meer rekening houden met de volgende elementen:

- de mate waarin het gezinsleven daadwerkelijk wordt verbroken bij uitwijzing naar het land van bestemming,
- de omvang van de banden in de staat,
- de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezinsleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet.

- de vraag of de vreemdeling wist, op het moment dat hij het gezinsleven creëerde, dat het voortbestaan van dit gezinsleven van bij het begin onzeker was omwille van zijn precair verblijf. Als dit het geval is, volgt uit vaste rechtspraak van het EHRM dat de uitwijzing van een derdelands familielid slechts in uitzonderlijke omstandigheden een schending kan uitmaken van artikel 8 EVRM.

- Tot slot moet het hoger belang van het kind in overweging genomen worden, wanneer kinderen betrokken zijn bij de verblijfsaanvraag. Het Hof herhaalt zijn rechtspraak dat er een brede consensus bestaat, ook in het internationale recht, dat in alle beslissingen waarbij kinderen betrokken zijn, hun belangen van het hoogste belang zijn.

EHRM: toepassing op dit geval

Hoewel de Nederlandse overheid het gegeven dat de vrouw drie Nederlandse kinderen had, mee in overweging genomen had in zijn afwijzingen, vond het Europese Hof dat Nederland niet voldoende gewicht toegekend had aan het hoger belang van de minderjarige kinderen.

- Volgens het EHRM moeten nationale overheden steeds de uitvoerbaarheid, haalbaarheid en proportionaliteit onderzoeken van een uitwijzing om een effectieve bescherming te geven aan de kinderen die er rechtstreeks door geraakt worden en om voldoende gewicht te geven aan hun hoger belang.

- Bij gezinsvorming of -hereniging houdt het EHRM vooral rekening met de leeftijd van de kinderen, hun banden met de betrokken landen en de mate van afhankelijkheid van hun ouders.

Volgens de Nederlandse instanties was het belang van de kinderen wel voldoende in overweging genomen: de kinderen waren nog jong genoeg om banden te smeden met Suriname (op het moment van de afwijzing van de laatste verblijfsaanvraag waren de kinderen respectievelijk 11, 6 en 1 jaar oud); hun beide ouders zijn afkomstig uit Suriname en in Suriname spreekt men, net zoals in Nederland, de Nederlandse taal.

- Het EHRM van zijn kant hecht vooral belang aan het feit dat de moeder de primaire zorgverstrekker is van de kinderen, dat de vader voltijds werkt in shiften waardoor hij sommige avonden niet thuis is, dat de kinderen de Nederlandse nationaliteit hebben en sterke banden met Nederland en dat ze geen rechtstreekse banden hebben met Suriname (waar ze nooit geweest zijn).

Andere elementen die het Hof in casu in overweging neemt zijn:

- Heel het gezin, met uitzondering van de Surinaamse vrouw, heeft de Nederlandse nationaliteit waardoor zij wel een gezinsleven in Nederland zouden kunnen leiden. Bovendien had ook de vrouw bij haar geboorte de Nederlandse nationaliteit, maar verloor ze die onvrijwillig toen Suriname onafhankelijk werd. Volgens het Hof kan zij daarom niet zomaar vergeleken worden met andere immigranten die nooit de Nederlandse nationaliteit hadden.

- De vrouw verbleef meer dan 16 jaar in Nederland en heeft nooit strafbare feiten gepleegd. Hoewel de vrouw geen gevolg gaf aan de verplichting om het grondgebied te verlaten, verwijt het Hof de Nederlandse staat dat het de aanwezigheid van de vrouw gedurende lange tijd gedoogde terwijl het de mogelijkheid had om de vrouw te repatriëren. Daardoor kon zij sterke familiale, sociale en culturele banden ontwikkelen in Nederland.

- Hoewel er geen onoverkomelijke hindernissen bestaan die verhinderen dat het gezinsleven in Suriname voortgezet wordt (gezien de gemeenschappelijke achtergrond van de ouders en de jonge leeftijd van hun kinderen), zou een gedwongen terugkeer zeer zwaar vallen voor de vrouw en haar gezin.

Dit alles maakt dat er in de zaak *Jeunesse* sprake is van uitzonderlijke omstandigheden die een schending

opleveren van artikel 8 EVRM. De Nederlandse overheid maakte dus geen correcte afweging van belangen.

Gevolgen voor België?

- Uit dit arrest blijkt dat staten bij de beoordeling van eender welke verblijfsaanvraag waarin de aanvrager zijn gezinsleven inroept, een grondige belangenafweging moet maken. Wanneer kinderen betrokken zijn moet het hoger belang van het kind mee in overweging genomen worden.

- Sommige bepalingen in de Belgische verblijfswetgeving verwijzen al uitdrukkelijk naar het hoger belang van het kind (zie bijv. inzake gezinshereniging: artikel 12bis § 7 Vw; inzake NBMV: art 61/17 Vw; inzake asiel: artikel 14 §4 KB van 11 juli 2003; inzake terugkeer: artikel 74/13 en 74/16 §1 Vw). Maar dit is niet standaard voorzien in elke verblijfsprocedure.

- De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) kent geen directe werking toe aan artikel 3 Kinderrechtenverdrag. Dat artikel legt staten op om ervoor te zorgen dat "[b]ij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, [...] de belangen van het kind de eerste overweging [vormen]". De laatste jaren lijkt de RvV wel de directe werking te erkennen van artikel 24 (2) iuncto artikel 51 (1) van het Handvest van de Grondrechten van de EU. Daardoor kan artikel 3 Kinderrechtenverdrag toch directe werking hebben in

België wanneer het gaat om verblijfsprocedures die een omzetting zijn van het Unierecht (zie RvV nr. 97.183 van 21-02-2013, RvV nr. 123.160 van 28-04-2014 en RvV nr. 121.015 van 20-03-2014, besproken in ons nieuwsbericht van 12 mei 2014 'Belang van het kind bij vrij personenverkeer EU-burgers en familieleden.

• De draagwijdte van het arrest Jeunesse tegen Nederland lijkt echter nog verder te gaan: in elke verblijfsprocedure, ongeacht of het een omzetting betreft van het Unierecht, waar artikel 8 EVRM getoetst moet worden, moet de staat het hoger belang van het kind in overweging nemen.

In casu heeft de verwerende partij geen rekening gehouden met het belang van het kind. Er kan alleszins nergens in de bestreden een motivering daaromtrent gevonden worden. Schending aan van het redelijkheidsbeginsel of proportionaliteitsbeginsel. Zoals hoger reeds aangegeven dient in casu er een afweging gemaakt te worden tussen enerzijds de belangen van het gezin en het hoger belang van het zeer jonge kind, en anderzijds de verplichting aan verzoekster om terug te keren naar Macedonië om aldaar het visum voor gezinshereniging aan te vragen. Het staat buiten kijf dat verzoekster voldoet aan alle voorwaarden om tot deze gezinshereniging toegelaten te worden. De verwantschapsband staat vast via de geboorteakte dat werd voorgelegd. De echtgenoot bezit over voldoende huisvesting en eveneens over voldoende inkomsten zodat aan alle voorwaarden voldaan is. Terugkeer naar Macedonië om de vraag aldaar in te dienen is dan ook louter formalistisch. Bovendien is er geen zekerheid omtrent de exacte termijn dat verzoekster in Macedonië zou moeten wachten vermits de termijn pas begint te lopen na ontvangst van het dossier in Brussel en er heel vaak vertragingen zijn bij doorsturing via de ambassade. Verder kan de dienst Vreemdelingenzaken de behandelingstermijn nog verlengen ook zodat met geen enkele zekerheid kan gesteld worden hoelang het verblijf van verzoekster in Macedonië zal duren. Daartegenover staat dat zij mede instaat voor haar gezin met een baby terwijl haar partner voor de inkomsten zorgt. Zij houdt zich dagdagelijks bezighoudt met de opvang van de kinderen. Verzoekster noch haar partner hebben hier voor het overige familie wonen zodat zij zich niet kunnen beroepen op andere mensen voor de opvang van hun kind ingeval dat verzoekster dient terug te keren naar Macedonië terwijl de partner als alleenstaande vader financieel het niet zal aankunnen om voor de baby fulltime kinderopvang te betalen. De aanwezigheid van verzoekster is dan ook noodzakelijk met het oog op het welzijn haar baby. Tenslotte, zoals gezegd, betekent de afwezigheid voor een niet afgelijnde periode een vervreemding van het zeer jonge kind, hetgeen naderhand moeilijk te herstellen zal zijn. De schade die alsdan zal rechtgezet moeten worden is manifest groter en van hoger belang dan het belang om verzoekster te verplichten de procédure vanuit Macedonië te voeren nu vaststaat dat sowieso aan alle voorwaarden is voldaan en het gaat om louter formalistische redenen. De beslissing is dan ook niet genomen met de nodige overweging van de verschillende belangen en is disproportioneel met het doel dat door de beslissing wordt nagestreefd. Om al deze redenen dien de bestreden beslissing vernietigd te worden.”

Vooreerst merkt de Raad op dat verzoekster nalaat toe te lichten op welke wijze de thans bestreden beslissing het rechtszekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel schendt, dermate dat dit middelonderdeel onontvankelijk is.

In een eerste onderdeel van het middel geeft verzoekster een theoretische uiteenzetting van de artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoekster meent dat de gemachtigde het verblijf weigert om redenen die niet duidelijk zouden zijn. Zij voert aan dat de gemachtigde op de hoogte is dat het een gezin met Macedonische partners betreft en hun gemeenschappelijk kind maar dat volgens de gemachtigde dit onvoldoende zou zijn om “een verblijf te verlenen” aan verzoekster. De Raad wijst erop dat het *in casu* geenszins een beslissing betreft waarin het verblijf geweigerd wordt aan verzoekster, het gaat om een beslissing waarbij de gemachtigde enkel niet aanneemt dat er geen buitengewone omstandigheden aanwezig zijn die toelaten dat de aanvraag niet via de gewone procedure via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats in het buitenland wordt ingediend.

Verzoekster vervolgt dat de bestreden beslissing disproportioneel zou zijn omdat het niet redelijk te noemen is dat verzoekster geen verblijfsrecht heeft, terwijl zij de moeder is van een in België verblijfsgerechtigd kind dat nog geen 4 maanden oud is en fysiek en emotioneel afhankelijk is van zijn moeder. Het centrum van verzoekster haar economische, familiale en affectieve banden ligt in België. Zij vervolgt dat de gemachtigde een discretionaire bevoegdheid heeft waarbij een striktere motiveringsplicht geldt om een aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet al dan niet als “gegrond” te verklaren. De motivering zou intern tegenstrijdig zijn. De bestreden beslissing zou wat betreft de motivering in rechte verzoekster in het donker laten tasten.

Betreffende de aangevoerde schending van het proportionaliteitsbeginsel als specifieke vorm van het redelijkheidsbeginsel, merkt de Raad op dat dit beginsel de Raad niet toestaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover zij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777).

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, met name artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet, zodat de Raad niet inziet waarom verzoekster in het duister zou tasten aangaande de motivering in rechte, en het feit dat de elementen van integratie niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien zij behoren tot de gegrondheid van de aanvraag, dat een tijdelijke scheiding met haar partner en haar kind geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel met zich meebrengt en verzoekster niet aantoonde dat haar partner en haar kind haar niet kunnen vergezellen naar Macedonië, dat vooraleer een schending van artikel 3 van het EVRM is aangetoond een begin van bewijs moet worden voorgelegd, dat de terugkeer naar het herkomstland om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- en privéleven waarbij wordt herhaald dat haar partner en haar kind haar kunnen vergezellen naar Macedonië nu de partner ook afkomstig is van Macedonië en dat het onwaarschijnlijk is dat verzoekster niemand meer in het herkomstland zou hebben waar ze voor korte tijd zou kunnen verblijven. Aangaande het aangevoerde risico op psychische schade door een lange scheiding tussen moeder en kind stelt de gemachtigde dat verzoekster geen bevel om het grondgebied te verlaten krijgt en herhaalt de gemachtigde nogmaals dat verzoekster niet aantoonde dat haar kind haar niet kan vergezellen met haar partner, dat een loutere verwijzing naar de artikelen 3, 5, 9, 10 en 16 van de "rechten van het kind" niet volstaat als een buitengewone omstandigheid en dat van elke vreemdeling die in België verblijft, wordt verwacht dat zij zich houden aan de van kracht zijnde wetgeving.

Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991 of van artikel 62 van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

Waar verzoekster concludeert in het eerste onderdeel van haar eerste middel dat de gemachtigde verkeerd redeneert waar hij zou stellen dat artikel 8 van het EVRM en de vermelde artikelen van het Kinderrechtenverdrag geen toepassing vinden omdat geen bevel om het grondgebied te verlaten werd afgegeven, mist dit argument feitelijke grondslag nu de gemachtigde dit geenszins heeft gesteld doch het feit dat er geen bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven enkel als motief werd gebruikt om te antwoorden op het aangehaalde risico op psychische schade in geval van een lange scheiding tussen moeder en kind, waarbij de gemachtigde heeft aangestipt dat niet aangetoond is dat het kind en haar partner haar niet kunnen vergezellen.

Ook al erkent de Raad dat verzoekster duidelijk affectieve en familiale banden heeft in België, er zijn geenszins economische banden aangehaald of aangetoond in de aanvraag, dan nog blijkt volgens de Raad geen onderzoek met de grove borstel, noch verduidelijkt verzoekster enige tegenstrijdigheid in de motieven. Verzoekster gaat er verkeerdelijk van uit dat de thans bestreden beslissing haar weigert het "verblijf te verlenen". De beslissing stelt enkel vast dat verzoekster, eventueel vergezeld van haar kind en partner, haar aanvraag in Macedonië kan indienen nu er geen buitengewone omstandigheid is aangetoond die dat verhindert. Verzoekster gaat in haar gehele verzoekschrift ook geenszins in op het cruciaal motief waarbij de gemachtigde steeds herhaalt dat niet is aangetoond waarom haar kind en haar partner, die overigens dezelfde nationaliteit heeft, haar niet kunnen vergezellen. Ten overvloede

blijkt uit het administratief dossier dat de asielaanvraag van haar partner werd verworpen en hij een verblijfsrecht heeft op grond van regularisatie, dermate dat ook om die reden niet blijkt dat de partner haar niet zou kunnen vergezellen. De Raad kan bijgevolg ook geen onredelijkheid of onzorgvuldigheid of buitensporigheid ontwaren.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het proportionaliteitsbeginsel of van het redelijkheidsbeginsel wordt niet aangenomen.

In haar tweede onderdeel van het middel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het EVRM. Zij meent dat door eenvoudig te stellen dat een tijdelijke scheiding geen onherstelbare of ernstige schade met zich zou meebrengen, de gemachtigde is voorbij gegaan aan de specifieke situatie van de aanwezigheid van een jong kind dat nog in de hechtingsfase zit en dat het jong kind moet kunnen vertoeven in de nabijheid van de beide ouders. Een schending van het recht op huwelijks- en gezinsleven kan pas aangetast worden met het oog op een beperkend opgesomd doel waarbij verzoekster vaststelt dat geen van die doeleinden thans voorhanden zou zijn. De inmenging kan volgens verzoekster dan ook niet verantwoord worden gezien de zeer jonge leeftijd van het kind en zijn hoger belang. De thans bestreden beslissing zou daarom disproportioneel zijn nu nergens uit de motivering zou blijken dat de gemachtigde heeft rekening gehouden met de belangen van het minderjarig kind. Verzoekster gaat vervolgens over tot een zeer gedetailleerde analyse van het arrest Jeunesse t. Nederland, nr. 12738/10 van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 3 oktober 2014.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

'1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.'

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Een verzoekende partij die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, dient minstens het begin van bewijs aan te brengen van een privéleven en een familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM waarop zij zich beroept. Dit begin van bewijs dient voldoende nauwkeurig te zijn met inachtneming van de omstandigheden van de zaak.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is ook een feitenkwestie.

Het gezinsleven tussen een moeder en een minderjarig kind wordt in de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens verondersteld. Vanaf het moment van de geboorte en wegens dat feit zelf, bestaat er tussen het minderjarig kind en zijn ouder een band die gelijkstaat met "gezinsleven". Om een voldoende graad van "gezinsleven" vast te stellen, is samenwoning van ouder en het minderjarig kind niet noodzakelijk vereist (EHRM 24 april 1996, nr. 22070/93, Boughanemi v. Frankrijk, par. 35) en

wordt de band tussen een ouder en een minderjarig kind slechts in uitzonderlijke omstandigheden als 'verbroken' worden beschouwd. Het gezinsleven is thans geenszins betwist door de gemachtigde.

Verzoekster kan eveneens gevolgd worden waar zij met verwijzing naar het arrest Jeunesse stelt dat het hoger belang van kinderen in rekening moet worden gebracht indien er kinderen betrokken zijn (zie ook EHRM 1 december 2005, nr. 60665/00, Tuquabo – Tekle and others v. Nederland; EHRM 19 januari 2012, nrs. 39472/07 en 39474/07, Popov v. Frankrijk, §§ 139-140; EHRM 2013, nr. 27853/09, X v Letland, § 96). Wat dit punt betreft, stelt het Hof dat er een brede consensus is, inbegrepen in internationaal recht, dat in alle beslissingen die kinderen betreffen hun hoger belang zeer belangrijk is. Deze belangen zijn op zich niet beslissend, doch moeten voldoende gewicht krijgen. Bijgevolg moeten nationale overheden de praktische haalbaarheid en proportionaliteit van elke verwijdering van een ouder-derdelander beoordelen teneinde een effectieve bescherming te geven en voldoende gewicht toe te kennen aan het hoger belang van het kind (EHRM 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse v. Nederland, § 109 – 118).

De Raad stelt echter vast dat verzoekster niet kan bijgetreden worden waar zij stelt dat er in de motivering geen rekening gehouden is met het minderjarig kind en het hoger belang ervan, of met haar partner. De Raad leest immers uitdrukkelijk: *“Betrokkene haalt aan dat zij een duurzame relatie heeft met de heer A. E., die legaal in België verblijft. Betrokkene haalt verder aan dat zij zwanger is van deze man en dat zij dus moeder zal zijn van een kind legaal verblijvende in België. Dit vormt evenmin een buitengewone omstandigheid aangezien de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst enkel een eventuele tijdelijke scheiding impliceert, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Betrokkene toont verder niet aan dat haar partner en haar kind haar niet kunnen vergezellen naar Macedonië. Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Betrokkene kan in haar land van herkomst gezinshereniging aanvragen om haar partner te vervoegen. Betrokkene toont bovendien niet aan dat haar partner en haar kind haar niet kunnen vergezellen naar Macedonië. Betrokkenes partner is immers ook afkomstig van Macedonië. Bijgevolg kan betrokkenes partner en kind betrokkene tijdelijk vergezellen naar Macedonië. Betrokkene haalt verder aan dat zij niemand meer heeft in haar land van herkomst. Dit element kan niet aanzien worden als buitengewone omstandigheid. Het lijkt immers erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot machtiging tot verblijf. Betrokkene toont verder niet aan dat zij niemand meer heeft in haar land van herkomst. Bovendien toont zij ook niet aan dat haar partner en kind haar niet kunnen vergezellen naar haar land van herkomst. Bijgevolg kan dit element niet aanzien worden als buitengewone omstandigheid. Wat betreft het feit dat een lange scheiding met de moeder het kind psychisch kan beschadigen, dient opgemerkt te worden dat betrokkene geen bevel om het grondgebied krijgt. Verder dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet aantoont dat haar kind haar niet kan vergezellen met haar partner. Gezien betrokkene geen bewijsstukken voorlegt van haar beweringen, kan dit element niet aanzien worden als buitengewone omstandigheid.” [...] “Betrokkene verwijst naar de artikels 16, 3, 5, 9 en 10 van de rechten van het kind. Betrokkene bewijst echter niet dat er een schending is van deze artikelen. De loutere vermelding van een eventuele schending van deze artikelen volstaat dan ook niet als buitengewone omstandigheid.”*

Uit het bovenstaande blijkt dat de gemachtigde zich niet heeft beperkt tot het feit dat een tijdelijke scheiding geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel met zich zou meebrengen, hetgeen de Raad overigens als een overtollig motief beschouwt. Zoals *supra* reeds gezegd, herhaalt de gemachtigde tot drie maal toe dat niet is aangetoond waarom verzoekster niet met haar kind en partner in Macedonië de aanvraag voor verzoekster kan indienen. Bovendien heeft de gemachtigde er thans uitdrukkelijk voor geopteerd de beslissing niet te laten vergezellen van een bevel om het grondgebied te verlaten.

De Raad kan de theoretische analyse van het arrest Jeunesse bijtreden maar verzoekster gaat eraan voorbij dat er verscheidene relevante verschillen bestaan tussen haar situatie en de feiten zoals zij zelf nochtans gedetailleerd uiteenzet van de zaak Jeunesse. Thans is er bijvoorbeeld geen sprake van een huwelijk of wettelijke samenwoning tussen verzoekster en haar partner, evenmin heeft haar partner noch het kind de Belgische nationaliteit, dermate dat de banden van verzoekster met België beduidend minder zijn dan de banden die de betrokkene in de zaak Jeunesse met Nederland had. Bovendien

verbleef de betrokken vrouw in de zaak Jeunesse reeds 16 jaar in Nederland, hetgeen geenszins vergelijkbaar is met het verblijf van verzoekster in België. Zij wist op het moment dat zij een gezinsleven met haar partner creëerde dat het voortbestaan ervan onzeker was omwille van haar precair verblijf. Waar verzoekster via de bespreking van het arrest Jeunesse aanstipt dat de overheid de uitvoerbaarheid, haalbaarheid en proportionaliteit moet onderzoeken vooraleer over te gaan tot een uitwijzing, blijkt uit de voormelde motivering dat de gemachtigde ook tot dit onderzoek is overgegaan en onder meer heeft vastgesteld dat het niet is aangetoond waarom verzoekster met haar kind en partner de aanvraag niet samen zou kunnen indienen in Macedonië, zeker nu de echtgenoot eveneens de Macedonische nationaliteit heeft. Verzoekster gaat niet in op dit cruciaal motief.

In casu is er overigens evenmin sprake van een inmenging in het gezinsleven, daar het voor verzoekster om een situatie van een eerste toelating tot verblijf gaat en geen situatie van beëindiging van verblijf betreft. In dat geval moeten wel de positieve verplichtingen die er voor een overheid uit een gezinsleven zouden kunnen voortvloeien, worden onderzocht. Verzoekster toonde op het moment van de bestreden beslissing echter niet aan dat haar situatie dermate buitengewoon is dat de gemachtigde omwille van haar gezinsleven de positieve verplichting had om het respect voor de bepalingen van de Vreemdelingenwet, hetgeen als een legitiem doel met name als onderdeel van de openbare veiligheid kan worden beschouwd, opzij te schuiven.

Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt niet.

In haar derde onderdeel van het enig middel voert verzoekster opnieuw de schending aan van het redelijkheidsbeginsel en van het proportionaliteitsbeginsel.

In dit onderdeel meent verzoekster dat zij voldoet aan alle voorwaarden om tot gezinshereniging toegelaten te worden, nu de verwantschapsband vaststaat via de geboorteakte en de "echtgenoot" over een voldoende huisvesting en over voldoende inkomsten zou beschikken. Een terugkeer naar Macedonië om de vraag daar in te dienen acht zij dan ook louter formalistisch. In deze stipt de Raad aan dat de thans bestreden beslissing geen weigering van een aanvraag tot gezinshereniging betreft maar een onontvankelijk verklaren van een aanvraag om machtiging tot verblijf zodat haar betoog aangaande het voldoen van de voorwaarden voor gezinshereniging niet dienstig is. Bovendien lijkt verzoekster eraan voorbij te gaan dat ook in geval van een aanvraag om gezinshereniging artikel 12*bis* van de Vreemdelingenwet erin voorziet dat in principe de aanvraag wordt ingediend bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor zijn woonplaats of zijn verblijfplaats in het buitenland. Het staat verzoekster steeds vrij een aanvraag met het oog op gezinshereniging in te dienen. Het probleem dat verzoekster aanhaalt omtrent de termijn dat zij in Macedonië zou moeten wachten en dat er geen enkele zekerheid bestaat hoelang zij zal moeten wachten, stelt zich in het geval van een aanvraag tot gezinshereniging niet omdat in deze duidelijk is bepaald door artikel 12*bis*, § 2, 3^e en 6^e lid van de Vreemdelingenwet dat binnen een termijn van negen maanden de beslissing moet worden genomen, waarbij bovendien indien geen beslissing wordt genomen in die termijn de verblijfstoelating moet verstrekt worden (zie Wet van 17 mei 2016 tot wijziging van de artikelen 10*ter* en 12*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, B.S. 28 juni 2016). Bijgevolg is in dit laatste geval een duidelijke maximumtermijn voor de behandeling van de aanvraag bepaald.

Waar verzoekster nog stelt dat zij mede instaat voor haar gezin met een baby terwijl de partner voor de inkomsten zorgt, of dat haar partner over voldoende huisvesting en voldoende inkomsten beschikt, zijn dit beweringen die geenszins worden gestaafd met een begin van bewijs. Waar zij vervolgt dat verzoekster noch haar partner overige familie hebben die hier wonen zodat zij zich niet kunnen beroepen op andere mensen voor de opvang van hun kind indien verzoekster dient terug te keren naar Macedonië en haar partner als alleenstaande vader financieel niet kan instaan om voor de baby fulltime kinderopvang te betalen, blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de partner van verzoekster in 2003 vergezeld van zijn moeder naar België is gekomen en dat het gezin op 6 januari 2010 gemachtigd werd tot onbeperkt verblijf. Deze informatie houdt in dat verzoekster dus hoogstwaarschijnlijk een schoonmoeder heeft met verblijfsrecht in België. Waar verzoekster nogmaals ingaat op het kind en stelt dat de afwezigheid voor een niet afgelijnde periode aanleiding zal geven tot een moeilijk te herstellen vervreemding van het zeer jonge kind en dat haar aanwezigheid noodzakelijk is met het oog op het welzijn van de baby, erkent de Raad dat het evident is dat moeder en kind op een dergelijk jonge leeftijd redelijkerwijs niet kunnen gescheiden worden maar kan de Raad alleen maar herhalen dat de bestreden beslissing geen scheiding moet impliceren tussen het kind en een van zijn

beide ouders, nu de beslissing niet verhindert dat het hele gezin zich naar Macedonië begeeft voor het indienen van de aanvraag.

Een schending van het redelijkheidsbeginsel of proportionaliteitsbeginsel is niet aangetoond.

Het enig middel is in al zijn onderdelen deels onontvankelijk deels ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegronde middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien juli tweeduizend zestien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES